

Campanya dretista suïcida

D'ençà de l'adveniment de la República, no sembla sinó que els partits polítics de dreta hagin perdut per complert la serenitat en la seva actuació. No es conhorten amb la dissort, no volen amotllar la seva conducta al moment actual ni s'avenen a col·laborar amb les esquerres per l'engrandiment de la pàtria nostra. Un distanciament de classe no els ho permet. Les esquerres són gent baixa, revolucionària, inculta, gent de martell.

Acostumat a manar i a enriquir-se a costes del poble aquest estol de sabuts senyors Esteves, trobar-se tot d'una desposseïts de llurs privilegis i desemparats de l'Estat per culpa dels republicans és cosa per fer rodar el cap i fins per fer-los perdre la brúxola. D'ençà d'aleshores no n'endevinen ni una, el despit els treu la facultat de pensar i com obeïnt a un pacte de disbarats es dediquen obertament a sabotejar la República i fer la guitza als que no pensen com ells, no perquè creguin que es pugui barrar el camí als anhels de les multituds que això bé prou saben que no pot ésser, sinó per sistema d'oposició i fins, tal vegada, per enveja. Pel camí de la rectitut es veuen impotents i han de seguir per indrets tortuosos sense reparar en la qualitat dels procediments. Així veiem la campanya de difamació empresa contra els homes d'Esquerra, la qual després de començada fatalment, indefectiblement, havia de seguir-la la premsa de dreta si no volia córrer el perill inevitable d'un ridícul apoteòssic davant l'opinió pública que no li havien de perdonar ni els més acèrrims de llurs partidaris.

Hauria estat vergonyós retrocedir després d'acusar públicament a homes que havien de defensar llur dignitat, tota vegada que semblant acusació sobre un delictes no comès, responia només que a una conxorxa dretista perfectament urdida i encaminada a desprestigiar les esquerres en vista a les properes eleccions de Catalunya. La combinació no podia fallar i representava el cop de gràcia decisiu, així al menys ho pensaven ells. El poble però, alligonat amb tants anys d'ignomínia i d'oprobri dretista, guaita fit a fit, tot el que fa fortor

de sagristia o de pólvora sometentista, i l'escama; i cada vegada que les dretes n'inflen una de nova, ni s'irrita ni es commou i espera tranquil·lament que quant sigui ben grossa i faci més goig els peti als dits.

A una fracció política evidentment vençuda el 14 d'abril, quan el poble es manifestà d'un sentiment esquerrista contundent, sembla de primer cop d'ull que no podia fer-li molt malt després de la desfeta de les eleccions un nou fracàs, si la trama de la calúmia es posava en clar i els homes injuriats podien rehabilitar la seva conducta davant del poble. Nosaltres, però, no pensem igual i creiem sincerament que la gent de seny l'han esguerrada altra vegada i que aquesta pífia en les actuals circumstàncies deixa palesades les hosts d'A. C. R. i de la Lliga en una situació delicadíssima que podria molt bé resultar-los, políticament, fatal.

El més greu de tot això és que en ambdós sectors hi ha com a tot arreu homes de vàlua que malgasten temps i energies en una tàctica d'obstruccionisme estèril que no condueix a res i que els hauria estat més pràctic aprofitar en fer feina útil treballant per la causa de tots, treballant per Catalunya. Així haurien captat adeptes al seu ideari polític, que vençuts no vol dir fracassats i haurien refet les dretes dignament, consolidant el partit de contenció necessari al dinàmic extremisme de les esquerres. Què han fet ara? Els capdills despitats, atenent només a la seva ambició personal, porten a les dretes al desquiciament definitiu. Es veu que hi ha part de poble que encara bada i permet que els homes s'imposin als partits i això és intolerable; han d'ésser els partits que imposin els homes que han de representar-los.

Potser sí que el Govern de la República una mica massa generós ha tingut una part de culpa que la reacció s'ensenyoris amb la impunitat, però és que el poble en sentir-se alliberat de l'esclavatge de la Dictadura, amb l'entusiasme sincer de la victòria, d'una victòria que s'aconseguí sense vessament de sang per la glòria de la nostra Història,

Viatges i transports

Sota aquest títol, el diari madrileny "Crisol" s'ocupa del transport de correspondència entre Madrid i aquesta ciutat i es lamenta dels perjudicis que s'ocasionen als diaris d'allà a causa de la poca parada que té a Reus el tren exprès, puix que alguns dies no poden descarregar-se els paquets, sobretot els dels periòdics. Això comporta un greu retràs, puix que han d'anar i venir de Barcelona i en lloc de repartir-se la premsa madrilenya a primeres hores del matí, no es fa fins a la tarda.

Creiem com el confrare que aquesta anomalia hauria de corregir-se, no, però, de la forma que ell proposa—enganxant un correu al ràpid de Saragossa a Barcelona, puix que aquest passa per Reus ben prop de la una de la tarda i, per tant, no adelantariem res—sinó procurant que la parada de l'exprès doni temps a poguer-se descarregar tots els paquets de correspondència.

Després parlant el mateix "Crisol" dels pocs trens de passatgers que té establerts la Companyia del Nord entre Reus i Tarragona, diu el següent:

"Otro extremo muy interesante

no volgué tacar amb fets vandàlics l'obra de reformació espiritual i política que expontàniament, sense estridències de cap mena, pel sol fet de representar la voluntat unànime del país, vingué plena de sensatesa i humanisme. I és clar, les dretes, en donar-se compte de tanta generositat, es cregueren amb el dret de manar encara i treballen obertament contra la República per tots quatre cantons.

Però és que creien, ingènuament, aquests senyors que la Constitució s'havia de fer a la mida del seu gust, sense seguir el procés evolutiu que la revolució havia traçat? Es que potser pensaven que el poble sensat, sense la intervenció del Govern si convenia, no fóra prou capaç per fer fracassar tot intent reaccionari que posés en perill la llibertat obtinguda després de tants sacrificis? ¡Husos! Anar avui

para Reus y Tarragona es la forma en que viene desarrollándose el servicio de trenes tranvías que presta la Compañía del Norte.

Los horarios son inconvenientes y las circulaciones se efectúan con tan poca frecuencia, que, al añadirse la molestia de tener que ir a la estación, hace que el público prefiera la línea de autobuses, que efectúa más viajes, al mismo precio. Con esto se perjudica notablemente la Compañía del Norte, por ir los trenes absolutamente vacíos. Creemos que el asunto tendría fácil remedio: el establecimiento de unos billetes sencillos a precio reducido, más baratos, por tanto, que los de carretera, y el aumento de circulaciones. En el primer aspecto se ganaría indudablemente, pues el público que viaja a diario obtendría yendo en el tren una regular economía mensual, y en el segundo no se haría con ello más que obtener una mayor utilización del material y del personal, que queda esperando en un extremo o en otro la nueva hora de salida y pendiente de todas maneras del servicio. La Compañía del Norte haría bien en seguir el ejemplo dado por M. Z. A. en sus servicios a Getafe, que, al aumentarlos sin apenas coste, han atraído buen tráfico de viajeros."

contra la República, és anar contra Catalunya i contra el poble i això equival a llençar-se temeràriament al suïcidi.

Si s'hi empenyen, una sola cosa els deurem, que despertin les ànsies d'una renovació fonamental, que desencadenin la revolució sagnant que les esquerres han fet el possible d'evitar i que les armes que esgrimeixen provoquin la indignació popular i es girin contra d'ells. I aleshores, ai del vençut!

SAMUEL FABRA

L'EFICACIA DE L'ANUNCI, DEPEN DEL DIARI QUE ESCOLLIU. "FOMENT" US ASSEGURA AQUESTA EFICACIA.